

saaledes, at man, uden at have kjøbt dem, magelægger dem med sjællandske Jernbaneactier eller andre Papirer — det gaaer dog virkelig ikke an. Det er jo ligesom at regne samme Tab to Gange, og Opdagelsen var altså ikke saa stor, som der meentes. Den ærede Rigsdagsmand sagde fremdeles: Ministeren tager feil, naar han mener, at vi staae ligeoverfor en Fremmed; nei vi staae ligeoverfor Finantsministeren, og det var jo ganske klart, meente han, at vi ikke under alle Omstændigheder kunde indstaae for, hvad en Minister gjør; — han kunde gaae hen og sælge Danmarks Flaade, og han kunde ellers gaae udenfor sin Ret. Men det er jo slet ikke det, hvorom der her er Tale. Naar en Minister sælger Danmarks Flaade, saa kan man godt lade være at ratificere Salget, men saa maa man bringe Manden paa Bidstrup, og dersom han gaaer udenfor sin Ret, saa sætter man ham i Fængsel. Her er jo imidlertid ikke Tale om nogen af Delene; vi staae jo i Virkeligheden overfor de Fremmede, og det vil i Virkeligheden svække Landets Credit, dersom den Transaction, der er steet, ikke bliver kjendt gyldig, eller dersom der bliver lagt Hindringer iveien for den. Jeg vil gjerne indrømme den ærede Rigsdagsmand for Mariager (A. Hage), at Sagen ikke har den Betydning, som Ministeren meente, idet Statens Credit mindre bliver berørt ved en lav Cours paa de af den i en vis Mærkelighed garanterede Papirer, end ved en lav Cours paa dens egne Obligationer, men Udlandet seer ikke saaledes efter, hvorledes vore indre Forhandlinger finde Sted, det tager Resultaterne, saaledes som de komme frem. En lille Stat som Danmark maa passe paa sin Credit til det Yderste. Havde den daværende Regjering under saadanne Omstændigheder som den, der foranledigede Forpudningen af 5. Januar 1813, ikke haaret sig ad som den gjorde ligeoverfor de Penge, der vare i Fremmedes Hænder, og havde Regjeringen ikke senere opfyldt sine Forpligtelser, saa havde vi under den sidste Krig ikke faaet en Skilling af de Baan, vi maatte aflutte. Begynder der først at udbrede sig Mistillid, saa seer man jo, hvorledes det gaaer i Europa; det kan jo ikke være skult for Nogen, det staaer hver Dag i alle Aviser,

hvor vanffseligt det kan blive for en Magt at faae Baan. For Danmark vil det ikke blive vanffseligt, fordi der i Europa er en grundføstet Tro paa, at man her vil holde sine Forpligtelser; men bliver denne Tro først rokket, saa kan det see slemt nok ud, og der er sandelig Ingen af de Herrer, der tale for dette Forflag, som kan hjælpe os, naar Ulykken kommer, eller garantere os, at den ikke kommer.

Der endnu en Bemærkning, som jeg ikke kan holde tilbage, angaaende et Forhold, som atter er kommen frem idag, men som jeg skal berøre saa let som muligt. Bistnok har Ingen, der sidder her, glemt den Dag, da denne Sag først blev omtalt; der er Ingen, som ikke har seet den vore, siden den Dag; man spurgte: hvad er det? Men Ingen vidste videre derom. Imidlertid vorede den i Publicum og har givet Anledning til de forunderligste Forestillinger. Medens der i hele Landet, det tør jeg sige, hos den aldeles overveiende Pluralitet, ja hos hele Folket, maaskee paa et Par Undtagelser nær, er den største Hviagtelse for de Mænd, hvorom der her er Tale, saa at Ingen kunde falde paa at troe, at Folk, der have levet saa hæderligt, indtil de ere blevne henved 50 Aar, skulde gaae hen og foretage noget Forbryderisk, have vi seet i Blade — det er jo ogsaa Blade derefter, men dog udbredte Blade — at der er fremsat Insinuationer mod disse Mænd. Det var derfor at vente, som det var at fordrø, at Alt, hvad der vedrørte denne Sag, maatte komme frem, for at Ingen i denne Sal, efterat Alt var offentliggjort, skulde kunne sige: der er Mere i den, end der kan udsledes af de Aktstykker, der foreligge, uden at han med det Samme paadrog sig Betskyldningen for at føre letfærdig Tale eller for at fremkomme med urigtige og fordømmelige Insinuationer. Og dog har der her, saavel idag som igaar, lydt Ord, som kunne have den uheldigste Indflydelse, idet man har sagt: „maaskee“ der staaer Mere i „det Brev“, „maaskee“ kunde det indeholde det og det. Det forekommer mig at være en Maade til, om jeg saa maa sige, at fange Folk paa, som jeg naturligvis haaber, ingen Virkning vil gjøre ved Afstemningen, men som dog kan gjøre